

**VED EN KORSVEI. ÅPENT BREV TIL MINE
KARISMATISKE VENNER
GEIR OTTO HOLMÅS
LUTHER FORLAG, 2018
156 SIDER**

Anmeldt af Daniel Hougaard

Geir Otte Holmås skriver i *Ved en korsvei* et åbent brev til sine karismatiske venner. Et brev, han har følt det som et tvingende kald at skrive.

Holmås har siden 80'erne været en del af den karismatiske bevægelse i Norge og har været en del af lederskabet i NorskOase. Han beskriver med glæde den tidlige tid i OASEbevægelsen, hvor han oplevede stærk forkyndelse af forkyndere, der var grebet af Jesus. Brændpunktet i forkyndelsen var Kristus for os, med os og igennem os. Han husker i en selvbiografisk prolog tilbage på den karismatiske fornysels barndom, hvor forkyndelsen kredsede om, at alt det, Helligånden gør i menighederne, gør han for at forherlige Kristus og grundfæste os i ham. Jesus Kristus og hans gaver er kirkens skat, som vi bærer i et lerkar.

I dag anser Holmås disse sandheder for at være under pres i den karismatiske bevægelse i Norge. Et pres, der kommer grundet en stærk indflydelse fra en global

apostolisk-profetisk bevægelse. Holmås er overbevist om, at den moderne karismatiske fornyelse har været et livgivende forårstegn fra Gud på tør jord, men derfor skriver han også, at det gør ham så ondt at se den blive kapret af forfalskninger, som dræner den for sand åndskraft. Det er Holmås opfattelse, at der er sket en forskydning fra, at Kristus skal forherliges til, at kirken må blive stærk. Han anser denne indflydelse for at være så alvorlig, at han mener at disse strømninger er ved at ændre troens logik indefra

Ved en korsvei betegner Holmås som en krydsning mellem en teologisk vejledning, personligt vidnesbyrd samt en indtrængende appel. Holmås ønsker at kalde på refleksion og åndelig dømmekraft, så troens folk må genopdage den frigørende kraft, som findes i ægte kristen tro.

Den apostolisk-profetiske bevægelse er en international karismatisk bevægelse kaldet New Apostolic Reformation (NAR). I et appendiks bagerst i bogen giver Hol-

mås et lille overblik over bevægelsen. Når Holmås vælger at lave en egentlig beskrivelse af bevægelsen i et appendiks, er det fordi, mange er påvirket af bevægelsen og dens tanker uden at kende til den. Han beskriver derfor først de forandringer, han sporer i »ny karismatikken«, som han betegner den karismatiske bevægelse i Norge, som er under indflydelse af den globale bevægelse. Dette skaber mulighed for, at læseren kan gennemreflektere egen tænkning og praksis på baggrund af Holmås' analyser uden at skulle forholde sig til, om man skulle være en del af en bestemt bevægelse.

Holmås tager fat i mange aspekter af indflydelsen fra den Apostolisk-Profetiske bevægelse, men jeg vil her fremhæve tre områder, som synes at være grundlæggende for at forstå det, Holmås mener er forfalskninger i »ny karismatikken« og den globale bevægelse.

Den første forfalskning Holmås tager fat i, er et øget fokus på at søge Guds nærvær. Ifølge Holmås er det en af den karismatiske bevægelses største fortjenester, at den har ledt så mange ind i erfaringen af Guds nærvær. Men der er sket noget, da fokuset på Guds nærvær i mange karismatiske miljøer er blevet intensive- ret og fået et andet præg. Opmærksomheden er blevet rettet mod at skabe en bestemt atmosfære, hvor erfaringen kan tage plads. Holmås mener, at det nye fokus ligger på det manifesterede nærvær. Tyngdepunktet ligger på åbenbaringerne og manifestationerne, som nærværet giver. En sund nærværsteologi regner ifølge Holmås med Guds nærvær i alle ting, og retter opmærksomheden mod Guds ob-

jektive nærvær. Hvad Gud må lade os erfare er til en enhver tid til ham.

Holmås mener, at der tales meget mere om Guds rige blandt karismatikere i dag, men det bruges i sammensætninger, som fordrejer det. Der fremføres, at menigheden er gudsrigeambassadører. Tanken er ifølge Holmås, at Gud udbreder sit herredømme på jorden, når menigheden lever ud fra gudsnærværet og påvirker omgivelserne med en himmelsk standard. Gennem en menighed, som rejser sig til et nyt niveau og dedikation og åndelig kraft, skal Guds rige gå mægtig frem. At Jesus sagde, at Guds rige først skal komme fuldkomment ved hans komme ved historiens ende, bliver ifølge Holmås underbetonet.

Den anden forfalskning, Holmås påpeger, er, at forkyndelsen om synd og nåde skydes ud i periferien fortrængt af efterligninger a la »Gud elsker dig, som du er, og vil sætte dig fri til at betyde en forskel i verden«.

Holmås fremfører, at det intense fokus på gudsnærværet og Guds rige påvirker forståelsen af Jesus og evangeliet. Det er Kristus hos os, i os og igennem os, det handler mest om, og Kristus for os er trådt i baggrunden, som en selvfølge der bliver antaget.

Holmås understreger, at Jesus selv forkyndte evangeliet om riget og ville, at Guds kongeherredømme skulle manifestere sig på jorden, men det farlige i dette nye er, at evangeliet om riget bruger troens kerneord, men har slået bunden ud af det. Det, Jesus gjorde for os, overdøves af alt det, han vil gøre med og igennem os. Jesus bliver en kanal til en himmelsk verden. Omdrejningspunktet bliver ikke, at

vi skal befries fra syndens magt og konsekvenser, men at vi skal leve ud fra den guddommelige hensigt og bestemmelse.

En tredje forandring er en helt bestemt eskatologi, som radikalt påvirker ekklesiologien og kirkens ledelse.

I den apostolisk-profetiske bevægelse mener man ifølge Holmås, at vi står over for en mægtig bevægelse fra Gud og en stor høsttid over hele jorden. Men for at det skal ske, må de hellige mobiliseres til at bringe gudsrige kultur og guddommelig transformation på de arenaer i samfundet, hvor de har indflydelse. Kristne, som indvier sig, skal med autoritet tag herlighedsnærværet fra Gud med sig overalt, hvor de lever og arbejder. Til sidst vil der nemlig ske en betydelig magtoverførsel fra Satan til Gud, ved at åndsfulde kristne i verdens nationer får indflydelse på de politiske, økonomiske og sociale arenaer.

Denne tænkning har stærk indvirkning på forståelsen af kirkens lederskab. Der menes nemlig, at det er nødvendigt at genrejse apostelautoriteten i Kristi legeme, så de hellige kan mobiliseres til den sidste store bevægelse fra Gud. Som et resultat gror der en voksende skare af selvbevidste apostle frem. Disse apostle ser sig ifølge Holmås som udvalgte af Gud til at forny kirken med apostolisk kraft. Disse apostle leder sammen med profeter, der mener at have en speciel udrustning til at høre, hvad ånden siger til menigheden i dag. Det kan diskuteres længe, om der findes apostle i dag. Men en tankegang, der mener, at Gud igen vil lede kirken ved mennesker med samme autoritet som Peter, Johannes etc., kan ifølge Holmås ikke forsvares ud fra Det Nye Testamente.

En højst problematisk autoritetstænkning ser Holmås i det, at der menes, at når man underlægger sig en apostel, går man ind under vedkommendes åndelige kraftfelt og beskyttelse. Ligeledes tænker man, at apostlene styrer og administrerer åndens aktivitet på jorden. Ved at underlægge sig en apostel vil kristne komme i ret position og deres autoritet til at virke i Guds rige vil stige.

Holmås påpeger, at en kirke, som vil kultivere herlighetskraft og udøve himmelsk entreprenørskab, uundgåeligt havner i en spiral af aktivisme og storhedsvanvid. Guds rige og kirkens magt og ære bliver i praksis samme sag. Kirken er et tegn på, at Guds rige er nær, men Kirken må ikke klistres for tæt på Guds rige. Kirken er et tegn, som peger bort fra sig selv over på noget andet, som er selve sagen.

I bevægelsens tale om autoritet, magt og indflydelse bliver der ikke plads til svagheden. Gud bliver den, der altid vil fremgang, magt og styrke, og han er altid klar til at velsigne, bekræfte, berøre og give kirken de kraftindsprøjtninger og den åndelige indsigt, vi trænger til. Der synes end ikke at være plads til den svage, fængslede og forpinte Paulus, der glæder sig over evangeliets fremgang og styrke.

Ved en korsvei er en interessant og tankevækkende bog. Den er som nævnt en krydsning mellem flere discipliner. Det har den fordel, at man fornemmer Holmås' kærlighed til den karismatiske bevægelse, hvilket skaber større lydhørhed for hans bekymring. Det giver ham også mulighed for at undervise vejledende i, hvad han mener er sund karismatisk kristendom. Men blandingen af discipliner

efterlader også et lidt rodet indtryk, hvor man til tider kunne ønske sig en mere systematisk teologisk diskussion af lidt flere aspekter af de mange problematiske emner.

Ved en korsvei giver til gengæld en anledning til at gennemtænke og drøfte, om egne tanker og praksis er blevet påvirket

indirekte af denne globale bevægelse. Det er ikke mit indtryk, at denne teologi har haft ligeså stor indflydelse i den danske karismatiske bevægelse som i Norge, men *Ved en korsvei* har allerede ført til mange interessante samtaler på kontoret i Odder Frimenighed, og jeg er sikker på, at samtalen ikke slut endnu.